

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **K. E. C.**, zastoupen JUDr. Pavlem Alferym Hrdinou, advokátem se sídlem v Praze 1, Václavské náměstí 40, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra č. j. MV-72807-25/VS-2008 ze dne 9. 12. 2013,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí ministra vnitra č. j. MV-72807-25/VS-2008 ze dne 9. 12. 2013 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Pavla Alfery Hrdiny, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra vnitra č. j. MV-72807-25/VS-2008 ze dne 9. 12. 2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí ministra vnitra č. j. MV-26255/VS-2008

ze dne 1. 8. 2008. Tímto rozhodnutím ministr vnitra zamítl žádost žalobce o obnovu řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím ministra vnitra č. j. VS-335/RK/3-2004 ze dne 17. 2. 2005, jímž ministr vnitra zamítl žádost E. C., nar. X, zemř. X (dále též „žadatel“), o zachování československého státního občanství podle § 2 odst. 1 ústavního dekretu presidenta republiky č. 33/1945 Sb., o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské.

Žalobou nyní napadené rozhodnutí bylo vydáno poté, co Městský soud v Praze rozsudkem č. j. 8Ca 119/2009 - 154 ze dne 20. 6. 2013 zrušil předchozí druhostupňové rozhodnutí ministra vnitra ve věci ze dne 13. 2. 2009, č. j. MV-72807/VS-2008, jímž byl rozklad žalobce proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 1. 8. 2008 taktéž zamítnut. Soud přezkoumal způsob vypořádání se s jednotlivými skutečnostmi a důkazy, jež podle názoru žalobce odůvodňovaly obnovu řízení, a dospěl k závěru, že ve vztahu k notářským záznamům o výpovědích R. M. ze dne 12. 2. 2008 a J. P. ze dne 11. 2. 2008, jakož i k potvrzení Okresního národního výboru v Jindřichově Hradci sp. zn. vnitř-5346/60 ze dne 14. 11. 1960, ministr vnitra dospěl k závěru, že podmínky obnovy řízení nejsou splněny, na základě způsobu jejich hodnocení náležejícího až do případného obnoveného řízení, zatímco z hledisek rozhodujících pro řízení o povolení obnovy se těmito důkazy vůbec nezabýval. Naproti tomu ve vztahu k prohlášení Ing. J. N. ze dne 21. 11. 2003 a k úryvku z knihy Zdeňka Kalisty „Po proudu života (2)“ (Praha: Atlantis, 1996) se soud ztotožnil s názorem ministra vnitra, že se nejednalo o dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být v původním řízení uplatněny. Stejně tak soud přisvědčil názoru ministra vnitra, že žalobcem namítaná podobnost posuzovaného případu s případy B. M. a H. S. může být vzhledem ke vztahu řízení o povolení obnovy k obnovenému řízení posouzena až ve posléze jmenovaném. Soud proto rozhodnutí ministra vnitra č. j. MV-72807/VS-2008 ze dne 13. 2. 2009 zrušil a uložil mu, aby se v dalším řízení opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými skutečnostmi a předloženými důkazy a posoudil, zda se jedná o nové skutečnosti ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, a pokud ano, aby posoudil, zda tyto nové skutečnosti mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodnutí, aniž by přitom navržené důkazy a skutečnosti hodnotil způsobem náležejícím až do případného obnoveného řízení.

Ministr vnitra v nyní napadeném rozhodnutí na úvod části věnované právnímu hodnocení nejprve obecně konstatoval nesplnění podmínek přípustnosti obnovy řízení, když neshledal nově předložené důkazy jako přinášející obsahově nové informace; nepovažoval je za důkazy, jež nemohly být uplatněny v předchozím řízení (mohly být uplatněny minimálně v roce 1945, ale i při opakovaných výpovědích v roce 1994); v každém případě však nemohly odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodnutí. K prohlášení Ing. J. N. pak ministr vnitra uvedl, že pasivní vědomost o skrytí zbraní a vysílače lze těžko považovat za aktivní odbojovou činnost ve smyslu dekretu č. 33/1945 Sb. a navazující judikatury, a dodal, že tato výpověď se týká podkladu, jenž mohl být uplatněn v předchozím řízení. Obdobně předložené potvrzení lze podle názoru ministra vnitra hodnotit jako nové toliko co do formy, obsahově však nové skutečnosti nepřináší. Z těchto důvodů ministr vnitra uzavřel, že podmínky pro obnovení splněny nejsou.

Podaná žaloba je z výrazně převažující části shodná se žalobou podanou proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 13. 2. 2009, tudíž se vzhledem ke značně odlišné

koncepti nyní napadeného rozhodnutí s argumentací ministra vnitra do značné míry mívá. Rozhodnutí ze dne 9. 12. 2013 je podle názoru žalobce vadné, neboť k závěru, že předložené důkazy nepřinášejí obsahově nové skutečnosti, mohly být uplatněny v předchozím řízení a neodůvodňují jiné řešení věci, ministr dospěl bez rozlišení jednotlivých důkazů a skutečností, takže není zřejmé, ke kterým z nich se má uvedený závěr vztahovat, a napadené rozhodnutí tak postrádá jakékoli řádné odůvodnění. Žalobce dále rozporoval hodnocení ministra vnitra, že prohlášení Ing. J. N. a potvrzení ONV v Jindřichově Hradci mohlo být uplatněno již v dřívější fázi řízení. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ministr vnitra ve vyjádření k žalobě plně odkázal na své vyjádření podané v řízení o žalobě proti svému předcházejícímu rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Soud připomíná, že v odkazovaném vyjádření ministr vnitra nepovažoval předložené důkazy za nové skutečnosti, neboť mohly být uplatněny již v původním řízení, a v žádném případě nemohou odůvodnit jiné řešení otázky, jež byla řešena v původním řízení. Skutečnosti týkající se ukrývání zbraní a vysílačky a vybavení francouzských zajatců zbraněmi mohl žadatel uvést již při podání žádosti v roce 1945 nebo v některém z pozdějších doplnění. Žadatel si jistě byl vědom, že je v jeho zájmu uvést veškeré skutečnosti, jež by mohly svědčit v jeho prospěch, tím spíše když byl zastoupen advokátem. K prohlášení Ing. J. N. ze dne 21. 11. 2003 žalovaný uvedl, že žalobce mohl doplnění tohoto důkazu do správního spisu v předchozím řízení navrhnout, když se se správním spisem seznamoval, avšak neučinil tak; toto potvrzení tudíž nelze považovat za novou skutečnost. K potvrzení ONV v Jindřichově Hradci ze dne 14. 11. 1960 žalovaný uvedl, že toto potvrzení není novým důkazem, nýbrž toliko novou (nadto zavádějící) reprodukcí důkazu – údajů z rejstříku státního občanství –, s nímž se již správní orgán i správní soudy vypořádaly v předchozím řízení o předmětné žádosti.

Městský soud v Praze (dále jen „soud“) nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně soud vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].

Stěžejní námitka žalobce vůči nyní napadenému rozhodnutí spočívá v tom, že ministr vnitra se s důkazy a skutečnostmi, jež podle názoru žalobce odůvodňují obnovu řízení, vypořádal paušálně a bez jakýchkoli konkrétních argumentů, takže rozhodnutí postrádá jakékoli řádné odůvodnění.

Ministr se v napadeném rozhodnutí konkrétním způsobem vyjádřil ke dvěma žalobcem předloženým důkazům: k prohlášení Ing. J. N. ze dne 21. 11. 2003 a k potvrzení ONV v Jindřichově Hradci sp. zn. vnitř-5346/60 ze dne 14. 11. 1960. Prvně uvedený podle názoru ministra vnitra neprokazuje aktivní odbojovou činnost žadatele a především mohl být uplatněn v předchozím řízení; druhý uvedený je novým důkazem toliko co do formy, obsahově nic nového nepřináší. K tomu je třeba podotknout, že pokud je závěr ministra vnitra správný, tyto důkazy skutečně nemohou vést k obnově řízení, vadou napadeného rozhodnutí však je, že ministr vnitra nijak neodůvodnil, jak k tomuto svému závěru dospěl. Žalobce na straně 13 podaného rozkladu obsáhle argumentoval, proč prohlášení Ing. J. N. dosud uplatnit nemohl, a namítal, že se ministr

v prvostupňovém rozhodnutí s touto námitkou nevypořádal, ministr vnitra v napadeném rozhodnutí však toliko stručně konstatoval, že jej žalobce dříve uplatnit mohl. Obdobně v případě potvrzení ONV v Jindřichově Hradci žalobce v rozkladu namítal, že se ministr vnitra s tímto důkazem v prvostupňovém rozhodnutí žádným způsobem nevypořádal, a upozorňoval na jeho značný význam, ministr vnitra však v napadeném rozhodnutí toliko konstatoval, že žádné nové skutečnosti nepřináší. Takové odůvodnění odporuje ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2005 Sb., správního řádu, podle nějž v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 66/2009 - 46 ze dne 24. 6. 2010). Správní orgán se nemohl spokojit s tím, že námitku účastníka vypořádal již ve svém dřívějším rozhodnutí ze dne 13. 2. 2009, soudem později zrušeném, nýbrž patřičnou argumentaci byl povinen vtělit do nyní napadeného rozhodnutí, sic jinak učinil své závěry nepřezkoumatelnými.

Naproti tomu ke zbývajícím důkazům, zejména k notářským záznamům o výpovědích R. M. a J. P., se ministr vnitra konkrétním způsobem vůbec nevyjádřil. Na straně 6 napadeného rozhodnutí ministr vnitra shledal, že nově předložené důkazy nepřinášejí obsahově nové informace, mohly být uplatněny v předchozím řízení (minimálně v roce 1945, ale i při opakovaných výpovědích v roce 1994) a v každém případě nemohly odůvodňovat jiné řešení věci, toto krajně obecné konstatování však nevztáhl ke konkrétním předloženým důkazům či skutečnostem, takže nelze rozlišit, které z důkazů a skutečností měl na mysli – jestli jen některé, nebo všechny –, ani přezkoumat správnost tohoto závěru, neboť ministr vnitra neuvedl, jak k němu dospěl, když žalobcova argumentace směřovala k závěru právě opačnému. Takové paušální hodnocení, bez vypořádání se s jednotlivými navrženými důkazy a tvrzenými skutečnostmi, je nepřijatelné, v projednávané věci však i zjevně nesprávné, neboť každý jednotlivý důkaz nesplňuje všechny uvedené podmínky: například potvrzení ONV Jindřichův Hradec z roku 1960 mohl žadatel těžko předložit již v roce 1945. Pasáž napadeného rozhodnutí s právním hodnocením obsahuje ještě jeden odstavec, jenž je uvozen slovy, že „ministr neshledal důvody pro obnovu řízení z důvodu, že nově objevení důkazy mohl žadatel“, tato věta však po vložení větě specifikující žadatele již nepokračuje, takže se lze i s přihlédnutím k dřívějšímu vyjádření ministra vnitra pouze domnívat, že chtěl upozornit na to, že některé z nově tvrzených skutečností mohl uvést již samotný žadatel v roce 1945; nahrazovat takto činnost správního orgánu však nelze.

Napadené rozhodnutí tak je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť ministr vnitra svůj závěr, že nově předložené důkazy nepřinášejí obsahově nové informace, mohly být uplatněny v předchozím řízení a v každém případě nemohly odůvodňovat jiné řešení věci, nepodložil žádnou konkrétní argumentací a zcela opomenul veškeré námitky žalobce. Soud proto napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm je povinností ministra vnitra opětovně se zabývat všemi žalobcem předloženými důkazy a skutečnostmi a ve vztahu k nim jednotlivě posoudit, zda se jedná o dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, a pokud dospěje k závěru, že tomu tak je, posoudí, zda by tyto nové skutečnosti

mohly odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodnutí, aniž by je ovšem hodnotil způsobem náležejícím až do případného obnoveného řízení. Soud v této souvislosti upozorňuje správní orgán, že v dalším řízení nemůže odhlédnout od obsahu podaného rozkladu, neboť nevypořádání se s některými rozkladovými námitkami by mohlo být v řízení před soudem hodnoceno jako důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Právním názorem soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku bude správní orgán v tomto řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) tak, že jsou tvořeny podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 odměnou za dva úkony právní služby uvedené v § 11 odst. 1 písm. a), d) ve výši 3.100 Kč za každý tento úkon a podle § 13 odst. 3 související náhradou hotových výdajů za každý tento úkon ve výši 300 Kč. Zástupce žalobce je plátcem DPH, a proto je podle § 57 odst. 2 s. ř. s. součástí nákladů řízení rovněž náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z takto vypočtené částky. Náhradu nákladů v celkové výši 11.228 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. srpna 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová